

Χριστιανικές διαβολές κατά της αρχαίας Ελλάδας: Η καταγωγή του Έλληνα κι ο πολιτισμός του (Μέρος 4ο) - Περί θρησκείας (στ΄): Περί του δελφικού νόμου που όριζε την κατακρήμνιση από τον βράχο που λέγονταν «Υάμπεια»

Πράγματι, υπήρχε ένας δελφικός νόμος που όριζε ως ποινή θανάτου την κατακρήμνιση από το βράχο που καλούνταν «Υάμπεια». Όπως αναφέρεται στο λεξικό του Λορέντη, «Μια των δύο ακροτάτων κορυφών του όρους Παρνασσού εν Φωκίδι, από της οποίας οι Δελφοί εκρήμνιζον τους καταδικαζομένους κακούργους» (σ. 551). Τέτοια καταδίκη είχαν και όσοι προσπαθούσαν να σφετεριστούν τα χρήματα του ιερού, τα οποία ο Δημοσθένης στον «Περί παραπρεσβείας» λόγο του (327), ονομάζει «ιερά».

Γίνεται λόγος περί ενός περιστατικού όπου κατά τον Αιλιανό (Ποικίλη Ιστορία V, 16), ένα νήπιο κατηγορήθηκε για ιεροσυλία επειδή μάζεψε από το χώμα ένα πέταλο που έπεσε από το χρυσό στεφάνι της Αρτέμιδος. Οι δικαστές άπλωσαν τότε μπροστά του διάφορα παιχνίδια και ανάμεσα σε αυτά το χρυσό πέταλο. Όταν αυτό ξαναέπιασε το πέταλο, καταδικάστηκε σε θάνατο ως ιερόσυλο. Μια τόσο συγκλονιστική “ιστορία” -εάν πράγματι ήταν γεγονός- θα έπρεπε να είχε απασχολήσει και άλλους συγγραφείς, κάτι που δεν συμβαίνει. Ακόμα, θα έπρεπε να δώσει συγκεκριμένα στοιχεία όπως το έτος ή πληροφορίες όπως τα ονόματα των ανθρώπων που μετείχαν σε αυτό.

Ο Κλαύδιος Αιλιανός ήταν ένας Ρωμαίος συγγραφέας του τρίτου μετα-χριστιανικού αιώνας. Το έργο «Ποικίλη ιστορία» είναι μια συλλογή ιστοριών που σκοπεύει στην ηθική διδασκαλία και ψυχαγωγία. Συχνά οι πληροφορίες που μας παρέχει κρίνονται ως ανακριβείς και υπερβολικές. Ο Αιλιανός δεν ελέγχει όσα αναπαράγει, για αυτό δεν θεωρείται αυθεντική ιστορική πηγή (βλ. Mayer, R.,

“Aelian and his Historical Contexts,” 2013/ Jacob, C., “Ancient Natural History and Aelian’s Poikilia Historia,” 2010/ Sedley, D., “Natural Philosophy and Ancient Texts,” 2015/ Scott, M., “The Animal World in Antiquity,” 2018).

Στο ίδιο έργο αναφέρεται ότι μια ομάδα ανθρώπων έπεσε θύμα επιβουλής στους Δελφούς, η οποία καταδικάστηκε σε θάνατο ως ιερόσυλη (Ποικίλη ιστορία, XI 5). Ωστόσο, άλλο πράγμα είναι η αυστηρότητα του νόμου και άλλο πράγμα είναι το ότι κάποιους τον εκμεταλλεύτηκαν για να ενοχοποιήσουν τους αθώους.

Ας δούμε τι γράφει και ο Πλούταρχος για την άδικη θανάτωση του σοφού Αίσωπου ...

Οίον ενταύθα δήπουθεν λέγεται ελθείν Αίσωπον, έχοντα παρά Κροίσου χρυσίον όπως τε τω θεώ θύση μεγαλοπρεπώς και Δελφών εκάστω διανείμη μνάς τέσσαρας· οργής δε τινός, ως έοικεν, αυτώ και διαφοράς γενομένης προς τους αυτόθι την μεν θυσίαν εποίησατο, τα δε χρήματ' ανέπεμψεν εις Σάρδεις, ως ουκ αξίων όντων ωφεληθήναι των ανθρώπων· οι δε συνθέντες αιτίαν επ' αυτόν ιεροσυλίας απέκτειναν, ώσαντες από της πέτρας εκείνης ην Υάμπειαν καλούσιν. (Περί των υπό του θείου βραδέως τιμωρουμένων», 557).

Δηλαδή...

Κάπως έτσι, λέγεται πως ήρθε τότε στους Δελφούς ο Αίσωπος, έχοντας μαζί του χρυσάφι από τον Κροίσο, για να προσφέρει στον θεό μια μεγαλοπρεπή θυσία και να μοιράσει σε καθέναν από τους Δελφούς τέσσερις μνες. Όμως, φαίνεται πως δημιουργήθηκε κάποια διαφορά και εχθρότητα ανάμεσα σε εκείνον και τους Δελφούς: Την θυσία μεν την έκανε, τα χρήματα όμως τα έστειλε πίσω στις Σάρδεις, θεωρώντας πως αυτοί οι άνθρωποι δεν άξιζαν να ωφεληθούν. Εκείνοι τότε έστησαν μια κατηγορία εναντίον του για ιεροσυλία και τον σκότωσαν, ρίχνοντάς τον από τον βράχο που λέγεται Υάμπεια.

Ωστόσο συνεχίζει ότι επήλθε ακαρπία από τον Απόλλωνα στη γη και ασθένειες εξαιτίας της μεγάλης αδικίας που έκαναν οι κάτοικοι των Δελφών. Σύμφωνα με τον Πλούταρχο, αφήνει ο θεός να εκδηλωθούν οι κακές προθέσεις των ανθρώπων και να φτάσουν στο σημείο να αδικήσουν κατάφορα αθώους. Ωστόσο, η τιμωρία τους έρχεται (και) σε αυτόν τον βίο για λόγους ηθικής εξισορρόπησης. Η αφορία και η νόσος δεν είναι μόνο στο υλικό επίπεδο αλλά και στο πνευματικό,

δηλώνοντας ο θεός την δυσαρέσκειά του και δείχνοντάς τους ότι οι υπαίτιοι της αδικίας νοσούν και για αυτό είναι άγνοιοι από ενάρτετεο πρράξειο, παρόλο που ήοαν κάτοικοι των ιερών Δελφών. Πράγμα που οημαίνει ότι η οοοία του πρράγματοο είναι η ποιότητα του βίου και όχι απλά το όνομα. Και αυτό πρέπει να τιμάται με έργα δικαιοούνηο και όχι να ατιμάζεται με πρράξειο αδικίαο.

οτο οημείο αυτό ολοκληρώθηκε η παροοοίαοη όοον αφορά τιο χριοτιανικήο διαοτρεβλώοειο αναφορικά με τιο ρίξειο του Έλληνα. Απο το επόμενο και ωο το τέλος τηο όληο οειράο, θα αναφερθώ οτη οήοη τηο αρχαίαο ελληνικήο φιλοοοφίαο με την ελληνική θρηοκεία. Πάντα με οημείο αναφοράο τα όοα ιοχυρίζονται οι νεο-απολογητέο. Βέβαιο, είναι αδύνατον λόγω χρόνου να αναιρεθούν όλα τα άρθρα που έχουν ανεβάοει. Ωοτόοο εδώ καταδεικνύεται ο τρόποο -ένας τύποο- με τον οποίο θα μπορούοει ο εραοτήο τηο γνώοηο να ερευνήοει ο ίδιοο το πώο έχουν τα πρράγματα, να μην αρκείται οε ανακρίβειοο που κυκλοφορούν οτο διαδίκτυο από ανθρώπουο οτρατευμένουο, ελευθερώνονταο ο ίδιοο τον εαυτό του από τα δεομά τηο πλάνηο.

Διομήδηο